

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku K. Ś.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.  
o emeryturę,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 lipca 2006 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.  
z dnia 15 listopada 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

**odrzuć skargę kasacyjną.**

### Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2005 r., III AUa .../04, Sąd Apelacyjny w P. oddalił apelację wnioskodawczyni K. Ś. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O. o emeryturę, dzieląc ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, według których wnioskodawczyni udokumentowała 24 lata 8 miesięcy i 26 dni okresów składkowych i nieskładkowych. W ocenie Sądu pierwszej instancji brak podstaw do uznania, że wnioskodawczyni w okresach: od 16 grudnia 1962 r. do 24 marca 1963 r., od 3 grudnia 1963 r. do 1 października 1967 r. i od 1 czerwca 1969 r. do 1 marca 1970 r. pracowała w gospodarstwie rolnym dziadków, a później swojej matki oraz w gospodarstwie J. i R. W., a tym samym nie spełniła przesłanek określonych w art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia

1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.).

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawczyni i zarzucając naruszenie prawa materialnego przez niezastosowanie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz naruszenie przepisów postępowania – art. 6 k.p.c., przez przyjęcie że odwołująca nie wykazała spornego okresu pracy w gospodarstwie rolnym, wniósł o „jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub zmiany orzeczenia w ten sposób że Sąd przyzna odwołującej prawo do emerytury przy uwzględnieniu kosztów postępowania. Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powódki powołał podstawy skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Pełnomocnik wnioskodawczyni złożył formalnie taki wniosek, natomiast w miejsce jego uzasadnienia, powołał się „na wskazane powyżej podstawy skargi kasacyjnej”. W stanie prawnym obowiązującym do dnia 6 lutego 2005 r., według art. 393<sup>3</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. kasacja powinna zawierać przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. W utrwalonym orzecznictwie przyjmowano, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji polegało na wskazaniu podstaw wymienionych w art. 393 k.p.c., a więc przedstawieniu istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, oczywistego naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie albo zarzutu nieważności postępowania (por. uchwała połączonych izb: Izby Cywilnej oraz Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02 (OSNP 2003 nr 15, poz. 346; OSNC 2003 nr 7-8, poz. 92). W uściśleniu, polegało to na sformułowaniu zagadnienia prawnego i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, wyjaśnieniu dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem

rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; postanowienie z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Przy czym istotne zagadnienie prawne musiało dotyczyć podstaw kasacji (postanowienie z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211; postanowienie z dnia 20 lutego 2003 r., I CK 388/02, BSNIC 2003 nr 10, s. 44) oraz występować w ustalonym stanie faktycznym sprawy (wyrok z dnia 13 listopada 2002 r., I CK 213/02, LEX nr 74415). W przypadku powołania się na oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżone orzeczenie należało wykazać, że jest to widoczne bez pogłębionej analizy jako sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie pojętymi regułami interpretacji (postanowienie z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; postanowienie z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437); zupełnie pewne i nie mogące ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb.Urz. 1935, poz. 98); niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Przy zarzucie nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji należało oczywiście wskazać na okoliczności określone w art. 379 k.p.c.

Zmiana stanu prawnego wynikająca z nowej regulacji art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. nie może prowadzić do przyjęcia, że powyższe zasady uległy zmianie. Wręcz przeciwnie należy uznać, że ich prawne uzasadnienie uległo wzmocnieniu. W tym zakresie podkreślenia wymaga szczególny charakter skargi kasacyjnej, która jest środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia (art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c.). Wzrasta więc waga publicznoprawnej (ustrojowej) funkcji tego środka zaskarżenia (por. uzasadnienie wskazanej uchwały połączonych izb Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02). Nadto sposób uregulowania przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określony w art. 398<sup>6</sup> k.p.c. (tzw. przedsąd) jednoznacznie powoduje konieczność uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przez wskazanie podstaw wymienionych w tym przepisie. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.) musi więc polegać na powołaniu okoliczności wskazanych w art. 398<sup>9</sup> §

1 k.p.c., czyli na przedstawieniu występującego w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, nieważności postępowania lub oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Brak uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, polegającego na przedstawieniu okoliczności wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. jest jej istotną wadą i wyklucza uzupełnienie tego braku, czyniąc skargę niedopuszczalną (postanowienie z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 51; por. też postanowienie z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/01, OSNC 2001 nr 10, poz. 156; postanowienie z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52; postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; postanowienie z dnia 11 maja 2001 r., III CZ 28/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 12; postanowienie z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22; postanowienie z dnia 5 czerwca 2001 r., IV CZ 45/01, OSNC 2001 nr 10, poz. 157; postanowienie z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002 nr 5, poz. 71; postanowienie z dnia 27 listopada 2001 r., III CKN 462/01, OSNC 2002 nr 4, poz. 56).

Z tych względów skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c., co powoduje zawiadomienie o tym właściwego organu samorządu zawodowego, do którego należy pełnomocnik strony (art. 398<sup>6</sup> § 4 k.p.c.).